

За напръдка на въстаницитѣ се радваха не само сърбитѣ, но и всичкитѣ славяни, които се намираха въ Сърбия. Българитѣ особено се радваха на воинственния духъ на сърбитѣ, като смѣтаха, че като завоюва Сърбия съ Турция, и тѣхното отечество ще може да се освободи.

Апостолитѣ на българската свобода Стамболовъ, Воловъ, Заимовъ, Бенковскій, Каблешковъ и др. бѣхж се прѣснали по онова врѣме изъ България, устроили тамъ революционни комитети, и нагласили да вдигнатъ и българския народъ на оръжие.

Мнозина отъ българитѣ живущи по работа въ странство, макаръ и да чуваха че нѣщо се готви въ България, но какво именно и кога, никой не знаеше. Това го знаеха само ржководителитѣ на бжджцето въстание.

Но въстанието въ България пламна по рано отъ опрѣдѣления день, благодарение на една случайность. Въмѣсто на 1-ий Май, както е било нагласено на всѣкъдѣ, Панагорци вдигнаха знамето на свободата на 20-ий Априлий, защото турцитѣ угадиха работата, и бѣхж затворили вече нѣколцина дѣйци по въстанието.

На Георгйовъ день въ Бѣлградъ внезапно въ една отъ притуркитѣ на в. „Српске новине“ се появи една телеграмма съ твърдѣ едри букви: *„Въ България въстание. Петъ хиляди души отъ Панаюрцище и околността подъ предводителството на войводата Бенковскій ударили на Татаръ-Пазарджикъ, разбили находящата се тамъ турска войска, и запалили града“*. Слѣдуюция день въ притуркитѣ имаше такава телеграмма: *„Въстание е избухнало въ ирлия Пловдивски санджакъ. Панаюрцище, Клисурса, Копривщица, Сопотъ, Карлово и Калюферъ сж въ пламъкъ. Въстаницитѣ сами палятъ жилищата си, за да се не врзчатъ вече въ тяхъ. Голтъмъ страхъ владѣе въ Цариградъ“*.

Слѣдъ появяванието на тѣзи новини, българитѣ въ странство страшно се раздвижиха. Находящитѣ се въ Влашко, Сърбия, Австрия, Руссия и другадѣ търговци, ученици и работници българи, всички съ усилено внимание взеха да слѣдятъ събитията въ България, и взеха да се готвятъ и сами да се притекжтъ на помощъ на въстаналитѣ си братия